

Arrest

nr. 78 069 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat V. NEERINCKX, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 september 2008, verklaart er zich op 9 augustus 2010 voor de derde maal vluchteling.

1.2. Op 19 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het dorp Katasang in het district Jaghori in de provincie Ghazni. U verklaart samen met uw broer M. door uw vader van Afghanistan naar Iran te zijn gestuurd, nadat uw oudste broer S. en uw grootvader werden vermoord. U leefde gedurende drie jaar in Iran. U werkte enkele jaren in een carwash in Qom. Uit vrees dat u vanuit Iran naar Afghanistan zou worden gerepatriëerd, vertrok u met uw broer richting Engeland. U verloor onderweg naar Engeland het contact met uw broer M.. Volgens uw verklaringen kwam u op 30/09/2008 aan in België. U diende hier op 13/10/2008 een asielaanvraag in. U werd tijdens de eerste asielpprocedure nog als minderjarige beschouwd. Op 22/12/2009 nam het Commissariaat-generaal beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw tweede asielaanvraag van 09/03/2010 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 09/08/2010 heeft u zich een derde keer vluchteling verklaard. Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een nationaliteitsattest van de Afghaanse ambassade in Brussel en twee brieven van de ouders van uw regio in Ghazni die bevestigen dat u daar heeft gewoond.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 22/12/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat er aan uw herkomst uit Ghazni geen geloof kan worden gehecht. Zo kon u nauwelijks informatie geven over uw geboortedorp en leefomgeving, bleek uw algemene kennis van Afghanistan ondermaats en kon worden vastgesteld dat u niet in het minst op de hoogte bent van de politieke situatie in uw land van herkomst. Tegen deze weigeringsbeslissing heeft u geen beroep aangetekend.

Naar aanleiding van uw derde asielaanvraag legt u enkele documenten voor die het ongelijk van het Commissariaat-generaal moeten aantonen. Uw taskara zou recent door uw broer, die u op weg naar Engeland uit het oog verloor maar die naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd, zijn opgestuurd. Dergelijk document kan uw identiteit slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Het document zou in 1382 (2003) zijn opgesteld. U heeft er echter geen idee van of dit in de tijd van de Taliban was of daarna. Dit is opmerkelijk. Dit document stelt dat u negen jaar oud was in 1382, wat gezien het leeftijdsonderzoek van 14/10/2008 onmogelijk is. Ook dit is een vaststelling die twijfels oproept bij de authenticiteit van dit stuk. De eerste weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal stelde al dat u zich vier jaar jonger voordoet dan u in werkelijkheid bent. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier). Gezien deze vaststellingen kan aan deze taskara geen waarde worden gehecht.

Het nationaliteitsattest van de ambassade lijkt op uw taskara te zijn gebaseerd. U werd door de ambassade enkel gevraagd vanwaar u afkomstig bent. U geeft zelf aan dat de ambassade de gegevens die zij van uw taskara overnam, verder op geen enkele manier geverifieerd heeft (CGVS, p.3). Bovendien stelde de ambassade reeds herhaaldelijk dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt waaraan bepaalde gegevens of verklaringen getoetst zouden kunnen worden.

De twee documenten die door de ouders van uw regio zouden zijn opgesteld, maken een gesolliciteerde indruk. De auteurs van de brieven kent u bovendien niet, hetgeen wederom opmerkelijk is (CGVS, p.4). De documenten zeggen voorts niets over de periode waarin u in Ghazni zou hebben gewoond.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat de vier documenten die u voorlegt de eerdere argumentatie van het Commissariaat-generaal niet kunnen weerleggen. Bijgevolg kan ook deze keer geen geloof worden gehecht aan uw herkomst uit Ghazni en aan de problemen die u in Ghazni zou hebben gekend.

Wat meer is, tijdens het gehoor is duidelijk gebleken dat zelfs uw verblijf in Iran niet geloofwaardig is. Hoewel u meer dan drie jaar in Iran zou hebben gewoond en gewerkt, lijkt u niets over dit land te weten. Behalve Teheran en Qom kent u geen steden of provincies in Iran (CGVS, p.5). U was, voor uw aankomst in België, ook niet op de hoogte van het feit dat men in Afghanistan en Iran andere namen van maanden hanteert. U argumenteert dat u nog nooit van welke kalender dan ook had gehoord (CGVS, p.6), wat niet klopt: bij aankomst in België verklaarde u geboren te zijn op 13/03/1994. Ook Nawrooz, het Nieuwjaar zoals het door Afghanen en Iraniërs wordt gevierd, kent u niet (CGVS, p.6). In de eerste weigeringsbeslissing werd deze vaststelling al eens gedaan. De President van Iran kent u evenmin (CGVS, p.5) en zelfs de naam van de Iraanse munt is u onbekend (CGVS, p.4,5). Dat iemand die enkele jaren in een carwash in Qom zou hebben gewerkt dit niet weet, mag verbazing wekken. U stelt dat uw broer het loon incasseerde, wat geen afdoende uitleg is. Het is niet omdat uw broer het loon opstreekt, dat u niet zou weten hoeveel u maandelijks voor uw werk in de carwash kreeg betaald (CGVS, p.6). Wie jarenlang in Iran woont, zal weten welke de munt is die in dat land wordt gebruikt. Voorts is het zeer merkwaardig dat een bediende van een carwash niet weet hoe een Iraanse nummerplaat eruit ziet (CGVS, p.5) en niet kan zeggen welke automerken bekend zijn in Iran (CGVS, p.7). De informatie die bij het administratief dossier werd toegevoegd, heeft het onder meer over de immens populaire Samand en de Sapia Pride, twee auto's van Iraanse makelij. U zegt slechts twee types auto's te kennen ginder, met name kleine en grote (CGVS, p.7). Dit is niet het antwoord dat van iemand die in een carwash werkte, kan worden verwacht. Gevraagd naar de naam van uw baas in de carwash, moet u even nadenken vooraleer u stelt dat de man "Abdul of zoiets" heette. Zijn achternaam zou u zijn vergeten (CGVS, p.6). De naam van jullie tweede Afgaanse collega kan u zich ook niet herinneren (CGVS, p.6). Zelfs uw verklaringen over uw werk in Iran houden geen steek. Over het land zelf zegt u helemaal niets te weten (CGVS, p.5). Uit al deze vaststellingen moet worden geconcludeerd dat niet alleen uw herkomst uit Ghazni weinig geloofwaardig is, zoals vastgesteld in de eerste asielaanvraag, maar eveneens ernstig dient getwijfeld te worden aan uw bewering in Iran te hebben gewoond.

Tijdens de gehoren voor het Commissariaat-generaal is gebleken dat u op geen enkele manier aantoonbaar u zou zijn opgegroeid. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Bijgevolg kan u ook geen aanspraak maken op de vluchtelingenstatus of op de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker wijst erop dat "niet ontkend (mag) worden dat de door verzoeker gegeven antwoorden niet onmiddellijk de antwoorden zijn die mogen worden verwacht van iemand die gedurende enkele jaren in Iran heeft gewoond" maar dat rekening moet worden gehouden met het specifieke profiel van verzoeker. Verzoeker is analfabeet en komt uit een heel andere dan de West-Europese cultuur. Verzoeker zou het prototype zijn van een "SLIFE-student". De eerder academische vraagstelling en de kritische onderzoekstechnieken zouden on(aan)gepast zijn voor het gehoor van verzoeker, gelet op zijn analfabetische achtergrond "en zijn specifiek profiel van SLIFE-student". Verzoeker hanteert niet de typische westerse tijdindeling, de geografische kennis van Iran heeft voor verzoeker geen onmiddellijke relevantie, verzoeker kon werken met de Iraanse munt maar de definiëring of benaming ervan is een typische Westerse kennisinhoud of benadering en verzoeker heeft nooit geleerd om kleuren te omschrijven of te definiëren. Het grieft verzoeker dan ook dat niet werd ingegaan op het verzoek van zijn vertrouwenspersoon en raadsman om de vraagstelling aan te passen aan zijn specifiek profiel. Met betrekking tot de grond van de zaak voert verzoeker aan dat de echtheid van zijn taskara niet redelijkerwijze kan worden betwist, dat geen onderzoek naar de authenticiteit werd uitgevoerd en dat de inhoud overeenstemt met verzoekers initiële verklaringen bij het gehoor in de eerste asielaanvraag, dat de verklaringen van de ouderen een ernstige indicatie vormen van zijn verblijf in Ghazni en dat

verzoeker de namen van de opstellers van het document niet kent omdat hij hen zelf niet heeft gevraagd een verklaring op te stellen en hij bovendien analfabeet is.

2.2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen op grond van de vaststelling dat hij zijn afkomst uit Ghazni in Afghanistan niet aannemelijk kon maken. Verzoeker brengt naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag een taskara bij, een nationaliteitsbewijs afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel en twee brieven van ouderen uit Ghazni die bevestigen dat verzoeker daar gewoond heeft. Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen uit de beslissing die genomen werd naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Uit deze beslissing die uitvoerig werd gemotiveerd en niet werd aangevochten blijkt immers dat verzoeker bijzonder weinig informatie kan geven over zijn beweerd geboortedorp en concrete leefomgeving in Afghanistan.

Ten onrechte stelt verzoeker dat de authenticiteit van zijn taskara niet redelijkerwijze kan worden betwist. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghanistan en Pakistan (Peshawar). Deze informatie in samenhang met de beperkte kennis van verzoeker over zijn directe leefwereld in Afghanistan, het feit dat verzoeker er geen idee van heeft of het document werd opgesteld in de tijd van de Taliban of daarna en bovendien de leeftijdsvermelding op het document niet overeenstemt met verzoekers werkelijke leeftijd gezien het leeftijdsonderzoek van 14 oktober 2008 maakt dat aan de neergelegde taskara geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Het feit dat verzoekers taskara overeenstemt met verzoekers initiële verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd is niet relevant nu reeds in de eerste weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd gesteld dat verzoeker zich vier jaar jonger voordoet dan hij in werkelijkheid is. Verzoeker toont niet aan dat hij het leeftijdsonderzoek van 14 oktober 2008 heeft aangevochten middels de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheden. Het door verzoeker neergelegde nationaliteitsbewijs werd door de Afghaanse ambassade opgesteld op basis van de taskara zodat daar evenmin enige bewijswaarde kan worden aan gehecht. De documenten die door de ouderen van verzoekers dorp werden opgesteld tenslotte hebben slechts een ondersteunende bewijswaarde in geval van geloofwaardige verklaringen, *quod non*. Zelfs los van de vaststelling dat verzoeker de auteurs van de brieven niet kent kunnen dergelijke gesolliciteerde documenten verzoekers ongelooftwaardige verklaringen met betrekking tot zijn afkomst niet herstellen.

2.3. Waar de bestreden beslissing uitgebreid motiveert waarom aan verzoekers verblijf in Iran geen geloof kan worden gehecht wijt verzoeker dit aan zijn profiel van "SLIFE-student". De Raad treedt verwerende partij bij waar deze stelt dat verzoeker er vanuit lijkt te gaan dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kan volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Het feit dat verzoeker een ongeletterde persoon zou zijn, kan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Zo kan niet worden ingezien waarom verzoeker de typisch westerse tijdsindeling zou moeten kennen om de maanden te geven van de Iraanse kalender. Hoe dan ook wordt verzoeker niet verweten dat hij deze maanden niet kent, maar wordt er wel op gewezen dat hij blijkbaar niet op de hoogte was van het feit dat men in Afghanistan en Iran andere namen van maanden hanteert. Verzoeker laat ook in voorliggend verzoekschrift uitschijnen dat hij geen "typische westerse tijdsindeling" hanteert, waardoor echter niet valt in te zien hoe verzoeker er wel in slaagde om bij aankomst in België zijn geboortedatum (13.03.1994) volgens de Gregoriaanse kalender mee te delen. Dat verzoeker geen steden in Iran zou kennen (buiten Teheran en Qom) omdat deze kennis voor verzoeker geen onmiddellijke relevantie heeft en hij hieromtrent geen feedback kreeg zodat dit geen blijvende kennisinhouden zijn overtuigt geenszins. Op het Commissariaat-generaal gaf verzoekers vertrouwenspersoon te kennen ervan overtuigd te zijn dat verzoeker intelligent is en potentieel heeft (gehoorverslag CGVS p.7). Verzoeker toont bovendien niet aan dat het benoemen van een munt "een typisch Westerse kennisinhoud of benadering" zou zijn. Verder toont verzoeker niet aan dat zijn verstandelijke vermogens dermate beperkt zouden zijn dat hij geen kleuren zou kunnen omschrijven of definiëren, wat immers zoals algemeen bekend is een vaardigheid betreft die men zich normalerwijs in de eerste levensjaren eigen maakt. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker nooit heeft verklaard dat hij geen kleuren kent, maar slechts dat hij zich de kleur van de nummerplaten in Iran niet meer kon herinneren (gehoorverslag, 5). Aangezien verzoeker lange tijd in een carwash gewerkt heeft valt niet in te zien hoe de kleur van de nummerplaten hem ontgaan zou kunnen zijn. Hetzelfde geldt voor de opmerkelijk vaststelling dat verzoeker geen bekende automerken kent in Iran, maar slechts twee types auto's stelt te kennen, namelijk kleine en grote. Verder werd vastgesteld dat verzoeker Nawrooz niet kent, het Nieuwjaar zoals het door Afghanen en Iraniërs wordt gevierd, dat hij de president van Iran niet kent, dat hij gevraagd naar de naam van zijn baas niet verder komt dan

“Abdul of zoiets”, dat hij zich de naam van zijn tweede Afghaanse collega niet kon herinneren en dat hij stelde over Iran zelf helemaal niets te weten.

Uit het geheel van deze vaststellingen kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoeker geen enkele affiniteit heeft met de Iraanse samenleving zodat aan zijn verklaringen er te hebben verbleven na zijn verblijf in Afghanistan (welk verblijf op zich reeds in het kader van de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden) niet het minste geloof kan worden gehecht.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER